

Biline.

Spisal dr. L. Lenard.

(Konec.)

Dustili smo „mogočnega svetoruskega junaka“, „starega kozaka“ Ilijo Muromca v Kijevu, na dvoru „svetlega solnčeca“ kneza Vladimira, da se pri čebrih vina in piva za hrastovo mizo okreпча od težav svojega popotovanja, ter si medtem ogledali nekatere druge junake, ki so ž njim v zvezi.

BOLGARSKI CAR FERDINAND I.

Vrnimo se zdaj nazaj k junaku, katerega si je ruski narod sam izbral za svojega tipičnega predstavitelja in za vzor pravega junaka, in si oglejmo nekatere njegove podvige.

O ozdravljenju Ilije, njegovem prvem popotovanju v Kijev, bojih med potjo in prihodu na Vladimirov dvor imamo mnogo inačic. Saj je to eden najpriljubljenejših predmetov ruske narodne pesmi. Toda mi se ne moremo pri njih muditi, dasiravno

ima vsaka kako posebnost in kako novo, zanimivo potezo.

Iz njegovega junaškega življenja omenimo zlasti sledeče čine:

Boj Ilije Muromca s svojim sinom Sokolnikom.

Ta pesem je zanimiva zlasti raditega, ker najdemo skoraj pri vseh arijskih narodih pripovedko o boju med očetom in sinom.

Po neki bilini, katero je zapisal Grigorjev v Andozerju ob Belem morju, se pripoveduje ta boj tako-le:

V Kijevu je živelo pri knezu Vladimiru še sedem junakov in sedem junakinj. Ataman je bil stari kozak Muromec, esaúl pa mladi Dobrina Nikitič. Tretji je bil Aleša Popovič, četrti Nikituška Romanovič, peti nek „trgovski gost“, šesti in sedmi pa „bojarska otroka“, Kostrjuk in Demrjuk.

Kar od batjuška, morja od sinjega
ki iz kamna je bilo, iz latirja,
predrznež nastopil je velik res,
četudi imel je le dvanajst let.

Toda že si je znal izbrati dobrega konja in ga imenitno osedlati in zajahati, seveda je moral imeti tudi 40 centov težko, okovano palico, dalje „burgominsko“ kopje in ostro sabljo.

Pred odhodom je k tako oboroženemu mladeniču prišla še njegova mati Fedosja Timofejevna, rekoč:

„Oj milo ti moje detece!
Pojahal zdaj bodeš v čisto polje;
v čistem polju tam srečal boš starčeka,
oj, starčeka, vsega že sivega;
ti ne bij se ž njim in ne rani ga,
pojdi s konja in nizko prikloni se.“

Tu je videla mati ga sedati,
a ni videla več ga jahati:
a ni dvigal na polju v vrtincih se prah,
še matjuška siva zemlja bolešno ječi,
še batjuška sinje morje se zviija v boleh.
Tako prihajal k trdnjavi je kijevski,
k sedmim borcem, sedmim drznejšem, junakom
in k sedmim prebujnim junakinjam. [sedmim
On kriči s svojim gromkim glasom tako:
„Kje si ti, stari kozak, Ilja Muromec!
Daj vendar mi dvobojevnika,
da v čistem se polju udariva,
z mogočnimi pleči pomeriva,
junaška se srca razgrejeta,
mladeniška kri pa razmezi se“.